

Dorotka otevře ledničku. Otevře ji dokořán. Poodstoupí jako od velkého obrazu a prohlíží si ji. Vždycky se jí líbil ten nasvícený pohled na vyskládané kelímky, misky, láhve a kastrůlky. Dospělí ji ale vždycky honí, ať lednici honem zavře, a je po dívání. Teď ale může, proč by ne? Když se dost nakouká, natáhne ruku do zimy a vyndá borůvkový jogurt. Ještě lžičku a uvelebí se v obýváku na sedačce. Klidně může, není tu nikdo, kdo by ji napomenul, ať si to sní u stolu. Dorotka je tu sama, a navíc je nemocná, takže si může dělat, co chce. Vezme ovladač a pustí televizi. Chvilí přepíná programy, ale když dojí jogurt, vzdychne a zase ji vypne. Může všechno, ale nebaví ji vůbec nic. Tělo má těžké, je celá zpocená a unavená a na nic nemá náladu. Co mám dělat! Vleze do postele, chvilí listuje komiksem a pak už jen leží a kouká, jak se v kleci hýbou piliny. Pod nimi se vrtí Klementýna. Pak se už nehýbe nic, Klementýna spí a Dorotka se nudou kouše do rtu. Ať se něco děje!

„Ty smíš dovnitř?“ vydechne vzápětí užasle. Ještě víc jí ale překvapí, že se jí tak rychle vyplnilo přání. Třeba má kouzelnou moc, jen si toho doteď nevšimla! Musí to prozkoumat, ale až pak. „Myslela jsem, že smíš jen na zahradu!“

„Smím nesmím, kdo mi co může zakázat? Když se s nikým nemůžu potkat...“

Dorotka se zahihňá, to je vážně dobrá finta, taky by mohla zmizet pokaždé, když jí chce někdo něco přikázat. Nebo zakázat. Nebo jí zadat úkol. Nebo domácí práci. Nebo si s ní popovídat – jejda, to je přeci hrozné, muset být napořád samo a nikoho nepotkat! A Dorotka honem zamumlá: „Neboj, máš přece mě...“

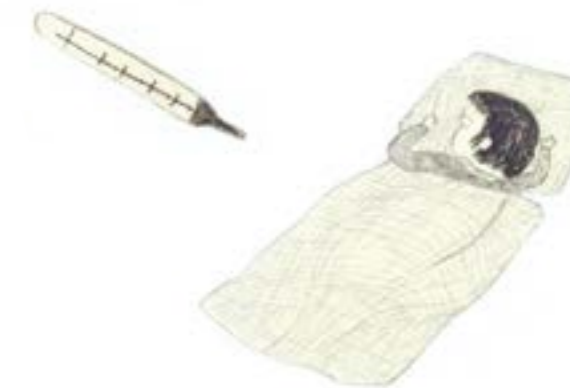
„No právě,“ fukne si pachole do čela a omylem u toho shodí trochu prachu z lustru. „Proto tě přece sháním! Pořád se tu někdo motá, a když jsou konečně všichni pryč, házím ti kamínky do okna – a ty nic, nejdeš ven a nejdeš, jen se tu povaluješ jako bluma. Tak šup!“

„Copak to nevidíš?“ ukáže Dorotka pohoršeně na teploměr a hrnek s dávno studeným čajem. „Copak nevidíš, že mám zvýšenou teplotu, jsem pobledlá a mám zduřelé mandle?“
„Nevidím,“ přizná pachole. „To mě mrzí, jak ti je?“

„Nic moc,“ zachraptí Dorotka. „Nejhorší je, že se ani nemůžu dívat na televizi, hned mě z toho bolí hlava. Vůbec tu nemám co dělat.“

„Dřív tady žádná televize nebyla, přitom děti stonaly odjakživa. A taky to šlo. Nebo když přšelo, nebo byla v zimě brzo tma, pořád se tu vymýšlela nějaká zábava na doma. Jen si musím vzpomenout...“

„Tak honem,“ pobízí Dorotka nedočkavě a hned má trochu lepší barvu. „Klidně se posad.“

MÁM 39,4°C A MOŽNĚ TO STUPNE!

„Už vím, dělávaly se tu třeba maškarní merendy s kafem a cukrovím!“
 „Cože?“ krouť Dorotka hlavou. Žádné z těch slov nikdy neslyšela. Totiž kafe a cukroví ano, to pochopitelně zná. Jenže není o co stát, kafe není dobré a sladké ona moc nemusí.

„Zkrátka takové zábavné večírky s převleky. Emilka, to byla manželka prapradědečka Karla, měla skříň plnou starých šatů a látek a báječně šila. Pozvala příbuzné a pro každého připravila nějaký kostým. Hudba hrála, mlsalo se cukroví, děda Karel byl třeba anglický lord, nalepil si vousy z koudele a pak mu málem chytly od dýmky.“
 Dorotka se zasměje a povyleze z peřin jako houba z mechu.

